

Arrest

nr. 268 433 van 16 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DE STEEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2021 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Hij wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord op 18 februari 2016.

Op 26 februari 2016 kent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) verzoeker de status van vluchteling toe.

1.2. Op 28 januari 2020 ontvangt de commissaris-generaal een brief van de Dienst Vreemdelingen-zaken waarin wordt verzocht om de mogelijkheid tot intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus te evalueren.

1.3. Op 29 oktober 2020 deelt de commissaris-generaal aan verzoeker mee dat een nieuw element in verband met zijn vluchtelingenstatus in aanmerking moet worden genomen. Het CGVS licht verzoeker in dat de commissaris-generaal beschikt over informatie waaruit blijkt dat verzoeker op 10 november 2019 werd gecontroleerd op de luchthaven van Schiphol. Uit controle bleek dat hij in het bezit was van een Iraaks paspoort, afgeleverd op 7 februari 2013 te Nineveh, met daarin een Iraakse inreisstempel van 22 oktober 2019 en een Iraakse uitreisstempel van 10 november 2019. Verder was hij in het bezit van een vliegticket op zijn naam voor een vlucht van Istanbul naar Erbil op 21 oktober 2019.

Dit nieuw element zou de commissaris-generaal ertoe kunnen brengen om deze status in te trekken op basis van artikel 55/3/1, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet). Op 17 november 2020 en op 23 juni 2021 wordt verzoeker gehoord in het kader van een heroverweging van de toegekende vluchtelingenstatus.

1.4. Op 28 augustus 2021 neemt het CGVS een beslissing waarbij de vluchtelingenstatus van verzoeker wordt ingetrokken. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse Yezidi van Koerdische origine te zijn, geboren op 1 oktober 1988 in Bozan (Tel Kaif, Ninewa, Centraal-Irak). In het kader van uw asielprocedure verklaarde u dat u tot het zesde middelbaar naar school ging, eerst in Alqosh (Tel Kaif, Ninewa, Centraal-Irak) en later in Bozan. U werkte gedurende de zomervakanties in de bouw en dit voornamelijk in de kloosters in de buurt van uw dorp, namelijk het Rabban Hermidz klooster en het Alseydaklooster. Ook na uw studies in 2010 bleef u dit werk uitvoeren. U ging normaal uw hogere studies economie in Dohuk (KAR- Koerdisch Autonome Regio) aanvangen. Maar door de algemene situatie in uw regio gingen dit niet door.

Op 3 augustus 2014 viel Daesh Sinjar (Ninewa, Centraal-Irak) binnen. Er heerste een algemene sfeer van paniek en mensen uit de regio vluchtten massaal richting de noordelijke bergen. Op 6 augustus rukte Daesh op vanuit Mosul (Ninewa, Centraal-Irak) richting Tel Kaif en Tel Usquf (Ninewa, Centraal-Irak), dit op 15 minuten van Bozan. Deze steden werden diezelfde dag ingenomen waarop u samen met uw familie en andere inwoners uit het dorp besloot te vluchten. U verliet Irak, vanuit Bozan op 15 augustus 2015 en stak op diezelfde dag illegaal de grens over met Turkije. Op 2 september 2015 arriveerde u in België en op 7 september 2015 vroeg u internationale bescherming. Uw familie was in tussentijd al teruggekeerd naar uw dorp Bozan.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: nationaliteitsbewijs (origineel), identiteitskaart (origineel) en uw diploma middelbaar onderwijs (origineel).

Op 18 februari 2016 vond uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) plaats. Op 26 februari 2016 werd u de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 28 januari 2020 ontving het CGVS van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een ‘vraag tot intrekking van het vluchtelingenstatuut’ (dd. 14.01.2020). Uit de informatie die DVZ aan het CGVS overmaakte bleek dat u op 10 november 2019 werd gecontroleerd op de luchthaven van Schiphol. Uit controle bleek dat u in het bezit was van een Iraaks paspoort, afgeleverd op 7 februari 2013 te Ninewa, met daarin een Iraakse inreisstempel d.d. 22.10.2019 en een Iraakse uitreisstempel d.d. 10.11.2019. Verder was u in het bezit van een vliegticket op uw naam voor een vlucht van Istanbul naar Erbil op 21 oktober 2019.

In het kader van de heroverweging van de geldigheid van uw vluchtelingenstatus werd u op 17 november 2020 alsook op 23 juni 2021 opgeroepen bij het CGVS voor persoonlijke onderhouden. U verklaarde tijdens dit persoonlijk onderhoud teruggekeerd te zijn naar Erbil (Koerdische Autonome Regio – KAR) om uw zieke moeder te bezoeken. Het was niet duidelijk of zij het ging halen en u besloot naar daar te gaan om potentieel afscheid te nemen. Zij lag op dat moment in het Shekhan ziekenhuis in Dohuk (KAR). In tussentijd is haar gezondheid gestabiliseerd en pendelt zij tussen haar huurhuis in Duhok en het ziekenhuis voor opvolging van haar medische situatie. Uw moeder woont samen met uw

vader, broer en zus in Duhok. Zij wonen er sinds de invasie van Daesh die jullie destijds naar Dohuk heeft doen vluchten. Daarnaast heeft u ook nog uw zus en haar gezin en een tante en nonkel woonachtig in de omgeving van Dohuk, ook hen bracht u een bezoek tijdens uw terugkeer in 2019.

U bleef aanvankelijk vasthouden aan uw initieel relaas, maar in de loop van het onderzoek naar de geldigheid van uw status paste u uw verklaringen aan. Zo verklaarde u voor uw initieel vertrek uit Irak in 2015 tijd doorgebracht te hebben in de KAR. Zo heeft u als taxichauffeur, hotel- en horeca- medewerker in Sulaymania (KAR) en als arbeider in Dohuk gewerkt. U verklaarde er ook een paar keer, samen met uw familie, geweest te zijn voor de Daesh-invasie, dit om er naar de markt te gaan, kleren te kopen, boodschappen te doen of om uw moeder naar het ziekenhuis te brengen. U verklaarde bovendien niet op de hoogte te zijn dat u als erkend vluchteling niet mocht terugkeren naar Irak.

Ook wat betreft uw reisdata, -weg en paspoort paste u tijdens de persoonlijke onderhouds in het kader van de herinoverweging van uw beschermingsstatus uw verklaringen aan. Deze keer verklaarde u in kader van uw asielpcedure gevlucht te zijn met de auto naar Alqosh om vervolgens via Shariya over de bergen tot in Zawita, Dohuk te zijn gegaan. U woonde daar tot uw effectief vertrek uit Irak naar Europa, op 8 augustus 2015. U stak op diezelfde dag legaal de grens over met Turkije. Uw vader vond uw tocht naar Europa alleen geen goed idee waardoor u terugkeerde naar Irak rond 11 augustus 2015 om kompanen te zoeken voor de reis. U verliet uiteindelijk Irak opnieuw, illegaal, op 15 augustus 2015. Al deze tijd was u in het bezit van uw Iraaks paspoort. Uw familie besloot na uw vertrek nog een jaar langer te wonen in Zawita en vervolgens te verhuizen naar Dohuk. Vanaf dit moment tot op heden woont uw familie in een huurhuis in Duhok.

In het kader van de procedure heroverweging legde u volgende stukken neer: een mail van de stad Aalst (kopie mail), geboorteakte kind (origineel), kopieën van uw onvolledig paspoort (kopie) en een medisch attest van uw moeder (kopie). Uw raadsheer stuurde na het persoonlijk onderhoud kopieën door van uw identiteitskaart, uitgereikt d.d. 20 augustus 2009, uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt d.d. 23 juli 2011, foto's van uzelf voor een gesloten CGVS-deur met uw paspoort in uw handen en uw volledig paspoort (origineel).

B. Motivering

U kreeg op 26 februari 2016 het statuut van vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat uw vluchtelingenstatus heden moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag er later op wijst dat hij geen vervolging vreest.

De vluchtelingenstatus werd u toegekend omdat een gegronde vrees voor vervolging op basis van uw voorgehouden afkomst uit de Yezidi-gemeenschap in Bozan, provincie Nineveh (Centraal-Irak) geloofwaardig werd geacht en u bovendien niet over een redelijk intern vluchtalternatief leek te beschikken.

Uit de nieuwe elementen die naar boven kwamen in kader van de heroverweging van de geldigheid van uw vluchtelingenstatus werd echter vastgesteld dat u uw vluchtelingestatus verkregen hebt middels het achterhouden van essentiële informatie. U bediende u van een incorrecte weergave van de feiten en hield essentiële documenten achter, met name uw paspoort, wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Ook uw persoonlijk gedrag, met name een terugkeer naar Irak nauwelijks enkele jaren na toekenning van de vluchtelingenstatus, wijst niet op een gegronde vrees voor vervolging.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt allereerst dat u na toekenning van de vluchtelingenstatus naar Irak bent teruggekeerd.

Op 10 november 2019 werd u gecontroleerd door de Nederlandse politie op de luchthaven van Schiphol. Uit deze controle bleek dat u op terugreis was van Irak. Op het moment van controle was u naast uw Belgische reistitel voor vluchtelingen ook in het bezit van uw Iraaks paspoort en de vliegtickets waarmee u richting Erbil (KAR) was gereisd. Uit de inhoud van uw paspoort was af te leiden dat u net

terugkwam van Irak. U reisde namelijk op 22 oktober 2019 richting de luchthaven van Erbil en keerde terug naar België, via de Nederlandse luchthaven, op 10 november 2019.

U betwist niet dat u naar Irak bent teruggekeerd en verklaart dat u terugkeerde om uw zieke moeder te bezoeken (CGVS2, p. 3). Volgens u lag zij op dat moment in het ziekenhuis van Shekhan in Dohuk (KAR). U pretendeerde bovendien onwetend te zijn geweest over het feit dat het u niet toegestaan was terug te keren naar Irak, noch zou u geweten hebben welke beschermingsstatus u bezit (CGVS2, p. 13). Dient hierbij opgemerkt te worden dat dit laatste hoogst onaannemelijk is daar u zowel een beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus ontving, d.d. 26 februari 2016, net als een vluchtelingenattest, d.d. 31 maart 2016. Los daarvan wijst het CGVS u er verder nog op dat het uzelf toekomt zich te informeren over de rechten en de plichten die voortvloeien uit het verkrijgen van internationale bescherming en een Belgische verblijfstitel en er dus redelijkerwijs kan worden verwacht dat u op de hoogte was dat u, gezien uw vluchtelingenstatus, niet werd geacht terug te keren naar uw land van herkomst. U legde tijdens uw persoonlijk onderhoud een mail voor van de stad Aalst waarin volgens u te lezen valt dat het u toegestaan was om naar Irak te vertrekken daar u subsidiaire bescherming genoot en geen vluchtelingstatus. Blijkt echter dat deze mail niet over u gaat, maar een mail betreft van de Stad Aalst naar een vriend van u (CGVS2, p. 13). Middels dit document toont u bijgevolg geenszins aan dat u van de Belgische autoriteiten de toestemming kreeg naar Irak terug te keren.

Wat er ook van zij, het feit dat u nauwelijks drie jaar na het verkrijgen van uw vluchtelingenstatuut vrijwillig en intentioneel naar Irak bent teruggekeerd is niet enkel een indicatie dat u actueel niet langer een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, maar is een eerste element dat er op wijst dat er in hoofde van u ab initio geen sprake was van een dergelijke vrees.

Verder blijkt dat u bij het doorlopen van de initiële asielprocedure geen zicht heeft geboden op uw werkelijke levensomstandigheden en verblijfplaatsen voor aankomst in België, waarbij u essentiële documenten heeft achtergehouden én essentiële feiten heeft achtergehouden of verkeerd heeft voorgesteld.

Wat betreft uw paspoort heeft u zowel tijdens de initiële asielprocedure als in het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus bedrieglijke verklaringen afgelegd.

Uit de nieuwe elementen die aan het licht kwamen bij de heroverweging van uw vluchtelingenstatus blijkt dat u doelbewust uw paspoort voor de Belgische asielinstanties heeft achtergehouden en zo trachtte te vermijden dat deze inzage kregen in de inhoud van dit cruciale document.

Tijdens de asielprocedure verklaarde u namelijk zowel ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als op het CGVS dat u uw paspoort in augustus 2014 bent kwijtgeraakt tijdens het chaotische vertrek uit Bozan. Volgens u bevond het paspoort zich in een koffer dewelke verloren ging (Vragenlijst DVZ, p. 10; CGVS1, p. 19). Ook in het kader van de heroverweging van de vluchtelingenstatus herhaalde u aanvankelijk dat uw paspoort op dat moment en in die omstandigheden verloren ging. U beweert dat uw broer u nadien, omstreeks 2017, het paspoort zou hebben toegestuurd (zie CGVS2, p. 5, 8). Los van het feit dat het reeds zeer opmerkelijk is dat een paspoort jaren na verlies in chaotische omstandigheden plots opnieuw opduikt, is deze versie van de feiten manifest ongeloofwaardig gezien de inhoud van het paspoort. Uit de Iraakse in- en uitreisstempels in het paspoort blijkt namelijk dat u het paspoort op 8 augustus heeft gebruikt om op legale wijze via de Koerdische Autonome Regio (KAR) Irak te verlaten (zie paspoort, p. 5). Afgaand op de Turkse inreisstempel op de volgende pagina stak u vermoedelijk via de grenspost bij de grens met Turkije over bij de grensplaats Khabur, grenzend aan de grenspost van Ibrahim Khalil in de KAR, de Iraaks-Turkse grens over (zie paspoort, p. 6). Met andere woorden: het paspoort ging niet verloren tijdens uw voorgehouden vlucht uit Bozan in augustus 2014 maar was in augustus 2015 nog steeds in uw bezit.

Wordt hierbij opgemerkt dat u uw origineel paspoort in het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus initieel niet meenam naar het persoonlijk onderhoud. U nam enkel kopieën mee en verklaarde gedacht te hebben dat dit zou volstaan (CGVS2, p. 5). Het is minstens opvallend te noemen dat ook bij de kopieën die u voorlegde tijdens dit persoonlijk onderhoud nét pagina 5 en 6, waar de stempels in terug te vinden waren van de grensovergang tussen Irak en Turkije, ontbraken. Dit is weerom een indicatie dat u geen inzage wou bieden in de inhoud van het paspoort en dat u ook in het kader van het onderzoek naar de geldigheid van uw vluchtelingenstatus niet van zinnens was deze informatie kenbaar te maken. Pas nadat u uitdrukkelijk werd gevraagd het volledige en originele

paspoort voor te leggen, kwam u hieraan tegemoet en maakte u het paspoort over aan het CGVS (CGVS2, p. 5).

Uiteindelijk geeft u tijdens het bijkomend persoonlijk onderhoud in het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus (dd. 23.06.2021), na uitgebreide confrontatie met de inhoud van het paspoort, toe dat u voorheen niet de waarheid heeft verteld over uw paspoort en dat u het paspoort al die tijd in uw bezit had.

Hieruit blijkt onomstotelijk dat u zowel tijdens uw asielprocedure als in het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over het paspoort, wat er op wijst dat u het paspoort en de inhoud er van doelbewust wou verhullen voor het CGVS.

Uit het paspoort dat u trachtte achter te houden blijkt dus dat u bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot uw reisweg en uw vertrek uit Irak anno 2015.

De inhoud van het paspoort, met name de Iraakse uitreisstempel van 8 augustus 2015 en Turkse inreisstempel van 15 augustus 2015 tonen aan dat u op legale wijze de KAR kon verlaten en Turkije kon inreizen, in weerwil tot wat u tijdens uw asielprocedure heeft beweerd, namelijk dat u zich vanuit Centraal-Irak op illegale wijze naar Turkije moest laten smokkelen.

U erkent op 8 augustus 2015 op legale wijze de grensovergang van Ibrahim Khalil te hebben overgestoken maar stelt dat u nadien, op 11 augustus 2015, op illegale wijze naar de KAR terugkeerde omdat uw vader besloot dat het veiliger was om met meerdere kompanen uw tocht naar Europa af te leggen. Vanaf dan begon u aan uw illegale route (CGVS3, p. 9-10). Nog los van het feit dat dit, na uw herhaalde en doorgedreven pogingen tot misleiding, een loutere bewering betreft dewelke u niet staaft met enig tastbaar begin van bewijs, wijzigt dit niets aan de vaststelling dat u tijdens uw asielprocedure en ook later geen zicht bood op uw werkelijke verblijfplaats (infra) voor vertrek uit Irak en uw reisweg. Bovendien kan op basis van uw bedrieglijke verklaringen over uw reisweg worden vermoed dat u tijdens uw asielprocedure eveneens uw werkelijke verblijfplaatsen en werkelijke band met de KAR wou verbergen. In wat volgt wordt toegelicht dat dit effectief het geval was.

Uit nieuwe elementen blijkt ook dat u tijdens uw asielprocedure geen correcte weergave heeft geboden op uw werkelijke banden met de KAR.

Daar waar op basis van de neergelegde identiteitsdocumenten nog enigszins geloof zou kunnen worden gehecht aan uw oorspronkelijke herkomst uit de provincie Nineveh (Centraal-Irak), kan er op basis van de nieuwe elementen niet worden aangenomen dat u steeds, of op zijn minst tot net voor uw vertrek uit Irak, in de provincie Nineveh heeft verbleven.

Allereerst is er de inhoud van het paspoort dat u voor de asielinstanties trachtte achter te houden. Uit de inhoud van het paspoort blijkt dat, ook al werd het paspoort in Nineveh uitgegeven, u reeds voor aankomst in België duidelijk banden had met de KAR en regelmatig in de regio verbleef. Zo blijkt uit het paspoort dat u in 2013 legaal gereisd bent naar Turkije en dit vanuit de KAR. In 2014 reisde u vervolgens legaal via de KAR van en naar Jordanië. Vervolgens blijkt uit uw paspoort en uit uw verklaringen dat u in augustus 2015, ook op legale wijze, via de grensoverweging van Ibrahim Khalil de KAR verlaten heeft en naar Turkije bent gereisd (supra). Dit impliceert dan ook dat u, ondanks uw oorspronkelijke afkomst uit de provincie Nineveh, vrij toegang had tot de Koerdisch Autonome Regio (KAR).

Bovendien blijkt uit uw verklaringen in het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus dat u in weerwil tot wat u in de initiële asielprocedure liet optekenen, voor aankomst in België, zowel in Noord-Irak heeft gewerkt als er heeft verbleven. Wanneer u in het verleden gevraagd werd wat u van werk verricht had in Irak verklaarde u enkel werkzaam geweest te zijn in de bouw van kloosters in uw voorgehouden regio van herkomst, niet meer en niet minder (CGVS1, p. 10). Dit blijkt echter niet correct te zijn. Uit de persoonlijk onderhoud van 7 november 2020 en 23 juni 2021 blijkt u niet enkel ander jobs uitgeoefend te hebben, dit werk zou tevens plaatsgevonden hebben in Noord-Irak. Zo zou u volledige zomers lang, van juni tot augustus en soms tot september, gewerkt hebben als taxichauffeur en horecamedewerker in Sulaymania (CGVS2, p. 7 & CGVS3, p. 5). Tijdens deze periode verbleef u naar eigen zeggen in een hotel in Koerdistan, wat eerder opmerkelijk is. U verrichtte, wanneer er geen werk in het hotel was, ook werk als arbeider in Duhok (CGVS3, p. 5). Ook verklaarde u normaal gezien uw studies economie aan te vatten in Dohuk. Deze zouden doorgaan in Mosul maar u wou liever gaan

studeren in Dohuk daar de situatie voor yezidi's daar veiliger is. Uw studies gingen uiteindelijk niet door omwille van de inval van Daesh (CGVS3, p. 4). Verder verklaarde u in het kader van de heroverweging van de vluchtelingenstatus dat u vroeger met uw familie al meermaals naar Dohuk ging, naar eigen zeggen om er naar de markt te gaan, kleren te kopen of boodschappen te doen (CGVS2, p. 7 & CGVS3, p. 5). Daarnaast gingen u en uw familieleden ook voor uw moeder naar Dohuk, zij ging namelijk voor medische behandeling naar het ziekenhuis in Dohuk (CGVS2, p. 11). U verklaart dat uw verblijf en uw bezoeken aan Dohuk een evidentie waren, aangezien de grens tussen uw voorgehouden woonplaats en de KAR slechts een halfuur rijden was (CGVS2, p. 11). Dit toont onomstotelijk aan dat u niet enkel fysiek toegang had tot de KAR maar dat u er ook de mogelijkheid had op een langdurig verblijf, toegang tot de arbeidsmarkt, toegang tot onderwijs, en toegang tot medische zorg. De banden van u en uw familie met de KAR waren dus veel nauwer dan wat u tijdens uw asielprocedure liet uitschijnen.

Vervolgens blijkt dat u tijdens uw asielprocedure geen correct beeld heeft geschetst van de achtereenvolgende verblijfplaatsen van uw familieleden. U verklaarde namelijk dat u in augustus 2014 samen met uw familie Bozan was ontvlucht, nadien samen met hen gedurende een maanden in een bos in Dohuk verbleef, vervolgens in september 2014 naar een verlaten woning in Gersaaf verhuisde, om uiteindelijk in juni 2015 naar de ouderlijke woonst in Bozan terug te keren. Daar zou de familie nadien blijven wonen zijn. In het kader van de heroverweging van de vluchtelingenstatus laat u echter iets anders optekenen. Bleek dat jullie na de inval van Daesh gevlucht zijn naar Zawita. Hier bleef u een jaar voor uw definitief vertrek uit Irak. Tijdens deze periode ging u drie keer over en weer naar Ghersaaf. Omdat jullie een grote familie waren was de woonplaats in Zawita te klein en splitsten jullie zich soms op over een woning in Ghersaaf en een woning in Zawita (CGVS3, p. 6). Uw ouders bleven na uw vertrek nog een jaar in Zawita alvorens definitief te verhuizen naar Dohuk, waar ze samen met uw broer en zus een huurwoning betrekken (CGVS2, p. 7 – CGVS3, p. 3). Uw ouders keerden nooit meer terug naar Bozan, op occasionele bezoeken na. Uzelf keerde na de inval van Daesh nooit meer terug naar Bozan (CGVS3, p. 5). U heeft, naast uw ouders, verder nog een getrouwde zus die met haar gezin in de KAR verblijft alsook nog een oom en een tante die er woonachtig zijn (CGVS2, p. 7). Uw familie is ook werkzaam in Koerdistan. Zo werkt uw broer in restaurants en uw schoonbroer, de man van uw zus, werkt in de bouw. Uw oom en tante hebben er ook werk (CGVS2, p. 8).

Ter volledigheid wijst het CGVS er op dat uw verklaring als zou Bozan, Centraal-Irak, uw hoofdverblijfplaats geweest zijn voor de invasie van Daesh, an sich een loutere bewering is die u niet staaft met tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Gezien het feit dat u herhaaldelijk het CGVS trachtte te misleiden en doorheen de verschillende procedures uw verklaringen aanpast naargelang de informatie waarmee u wordt geconfronteerd, moet hierbij het nodige voorbehoud worden aangetekend.

Het CGVS concludeert uit het voorgaande dat de vluchtelingenstatus u onterecht werd toegekend.

Uit de nieuwe elementen blijkt namelijk onomstotelijk dat u, in weerwil tot wat u tijdens uw asielprocedure liet uitschijnen, nog voor de invasie van Daesh, nauwe banden onderhield met de KAR, een regio waar u als Yezidi van Koerdische afkomst toegang toe had en waar u, zoals aangetoond, kon verblijven, werken, studeren, en waar u en uw familie toegang hadden tot faciliteiten zoals medische zorg. Bovendien bleek dat u en uw familie reeds voor uw verzoek om internationale bescherming in België jullie leven in de KAR hadden uitgebouwd en uw familie daar tot op heden, minstens zeven jaar na hun definitief vertrek uit Bozan, hun definitief verblijf hebben. Er kan dan ook met rede worden gesteld dat, indien de KAR bij vertrek al niet als uw regio van recent verblijf kon worden beschouwd, u er op het moment van uw verzoek om internationale bescherming minstens een duurzaam vestigingsalternatief had.

U haalt bovendien geen elementen aan waaruit blijkt dat u op het moment van uw asielprocedure ten aanzien van de KAR een gegronde vrees voor vervolging diende te koesteren. Uit uw terugkeer naar de KAR en de vaststelling dat deze probleemloos verliep, blijkt dat u er actueel geen vrees voor vervolging dient te koesteren.

U haalt evenmin overtuigende elementen aan ter behoud van uw vluchtelingenstatus.

Als redenen waarom u uw vluchtelingenstatus zou dienen te behouden, geeft u aan dat u omwille van uw yezidische religie altijd moeilijkheden zult kennen in Irak (CGVS2, p. 15). Als verdere reden waarom u uw vluchtelingenstatus zou dienen te behouden, geeft u aan in het algemeen vervolging te vrezen omwille van "terroristen, de problemen, de onverwachte omstandigheden, alles" (CGVS2, p. 15).

Dergelijke algemene beweringen doen echter niets af aan de vaststelling dat er in hoofde van u en uw familie geen concrete elementen zijn die er op wijzen dat jullie worden gevisieerd met het oog op vervolging. Uw ingeroepen vrees staat ook haaks op de vaststelling dat u vrijwillig naar de KAR bent teruggekeerd voor familiebezoek.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Deze documenten tonen immers hoogstens de medische problemen van uw moeder aan, alsook de geboorte van uw kind in België, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken. De mail van de stad van Aalst werd supra reeds besproken. Dit stuk heeft bovendien betrekking op een vriend van u en heeft niets met u te maken. Wat betreft de door u voorgelegde identiteitsstukken, i.c. uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs – van deze stukken legde u overigens louter kopieën voor – en uw paspoort kunnen louter uw persoonsgegevens bevestigen. Deze staan in casu niet ter discussie. Uw paspoort bevestigt voorts de hierboven aangehaalde bevindingen aangaande uw eerdere verblijven in de KAR en legaal vertrek uit Irak.

Ook het feit dat u hier samenwoont met uw partner en jullie samen een kind hebben, kan geen ander licht werpen op bovenstaande. Uw gezinssituatie hier heeft immers geen uitstaans met de beoordeling van uw situatie in Irak. Voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van uw gezinssituatie in België dient u zich dan ook te wenden tot de hertoe geeïgende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

U haalt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade conform art. 48/4, §2, a) en b), evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. Ook de veiligheidssituatie in Dohuk, KAR, is niet van dien aard dat er in hoofde van u sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade conform art. 48/4, §2, c).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten inrekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien de vaststelling in het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus, dient in casu de veiligheidssituatie in Dohuk te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iraq_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en de verdeling van de inkomsten uit de olieproductie. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIS maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers geïsoleerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIS-activiteiten, geniet ISIS steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. De meeste activiteiten en aanvallen van ISIS vinden plaats in het district Makhmur van de provincie Erbil. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIS-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Daarnaast voerde in 2019 en 2020 de internationale coalitie onder leiding van de Verenigde Staten, samen met de peshmerga en Iraakse veiligheidstroepen operaties uit tegen ISIS-cellen in het district Makhmur.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak.

Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Sinds 2018 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het Turkse leger voert daarnaast ook grondoperaties uit in de gebieden grenzend aan Turkije en richtte militaire bases op op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen vooral in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil is toegenomen. De Turkse lucht- en grondoperaties duurden voort in de eerste helft van 2020. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. Deze lucht- en grondoperaties, die voornamelijk plaatsvonden in de provincies Dohuk en Erbil en in mindere mate in Suleymaniyah, veroorzaakten daarnaast ook ontheemding van inwoners van dorpen in de betrokken gebieden. Eenheden van de Iraakse grenswacht hebben in juli 2020 in overleg met Turkije posities ingenomen aan de Turks-Iraakse grens met als doel een de-escalatie van het conflict tussen Turkije en de PKK en het vermijden van burgerslachtoffers. Ook eenheden van de peshmerga namen posities op de grens in.

Sinds een vijftal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran), PDK (Kurdistan Democratic Party) en PJAK (Kurdistan Free Life Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI-, PDK-, en PJAK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniyah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Duhok in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de Duhok een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.“

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 55/3/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel wijst verzoeker erop dat het CGVS pas een vluchtelingenstatus mag intrekken wanneer die werd toegekend op grond van feiten die verkeerd zijn weergegeven of achtergehouden en

van valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt hij verder dat de 'fraude' betrekking moet hebben op de constitutieve elementen van de vrees voor vervolging, wat betekent dat de 'fraude' van die aard moet zijn geweest dat de vluchtelingenstatus niet zou zijn toegekend zonder het zich voordoen van de fraude.

Hij betoogt:

"Het klopt dat verzoekende partij tijdens de asielpcedure en bij aanvang van de gesprekken in het kader van de heroverweging van de vluchtelingenstatus vertelde dat hij zijn Iraaks Paspoort was kwijtgeraakt. Zoals verzoekende partij reeds in zijn interview heeft verklaard, had hij dit gedaan uit vrees om de terreur niet te kunnen ontvluchten.

Verschillende mensen uit Irak hadden hem namelijk aangeraden om zijn paspoort niet af te geven. Zoals verzoekende partij ook heeft aangegeven in zijn interview, heeft hij spijt dat hij naar hen heeft geluisterd.

De vraag stelt zich of het gebrek aan informatie over het Iraaks paspoort wel doorslaggevend was voor het toekennen van de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij. Het CGVS heeft in haar beslissing geenszins aangetoond dat zij het vluchtelingenstatuut niet zou hebben toegekend indien zij geweten had van het Iraaks paspoort.

Bovendien is het meer dan onwaarschijnlijk dat het CGVS de vluchtelingenstatus niet zou hebben toegekend indien verzoekende partij zijn Iraaks paspoort had getoond. Tot op vandaag is een gebrek aan een paspoort geen voorwaarde om als vluchteling te worden herkend. Voor het overige voldeed verzoekende partij aan alle voorwaarden om de vluchtelingenstatus te verkrijgen.

Het is overbodig om te wijzen op de gegronde vrees voor vervolging. Verzoekende partij bevond zich namelijk na de inval van Da'esh in een oorlogssituatie. Verzoekende partij heeft afdoende aangetoond dat hij in het bijzonder, als Yezidi, groot gevaar liep.

De voorbeelden van de daden van vervolging tegen Yezidi zijn legio: moord, seksueel geweld, slavernij, gevangenneming, marteling, massale uitroeiing... (UN SECURITY COUNCIL, "Isil/Da'esh committed genocide of Yezidi, war crimes against unarmed cadets, military personnel in Iraq, investigative team tells security council", 10 mei 2021).

B.

Daarnaast stelt het CGVS dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft gegeven over zijn reisweg en zijn vertrek uit Irak anno 2015.

Verzoekende partij wil er nogmaals op wijzen dat hij in eerste instantie op legale wijze de grens met Turkije heeft overgestoken, maar nadien op illegale wijze naar de KAR terugkeerde omdat de vader van verzoekende partij het veiliger vond om met meerdere mensen naar Europa te vluchten. Nadien is hij samen met anderen zijn vlucht naar Europa gestart.

De tegenstrijdigheden over de reisweg van verzoekende partij en zijn vertrek uit Irak anno 2015 die het CGVS opwerpt, hebben enkel en alleen betrekking op de omstandigheden van de vlucht en niet op het risico op vervolging.

Daar de omstandigheden van de vlucht geen constitutief element uitmaken van de vrees van vervolging (RvV 11 maart 2016, nr. 163.942), konden deze geen doorslaggevende invloed hebben gehad op de beslissing tot erkenning van verzoekende partij als vluchteling.

C.

Tot slot stelt het CGVS dat verzoekende partij geen correct beeld heeft geschetst van zijn 'werkelijke' banden met de KAR. Zo beweert het CGVS het volgende: "Er kan dan ook met rede worden gesteld dat, indien de KAR bij vertrek al niet als regio van recent verblijf kon worden beschouwd, u er op het moment van uw verzoek om internationale bescherming minstens een duurzaam vestigingsalternatief had".

Het is opvallend dat de CGVS geen objectief bewijs levert voor de bewering dat verzoekende partij voor zijn vertrek naar Europa een recent verblijf had in de KAR. De bewoordingen van het CGVS geven aan dat over hun eigen argument allerminst zekerheid bestaat.

Verzoekende partij wil benadrukken dat de KAR op het moment van verzoek tot internationale bescherming geen duurzaam vestigingsalternatief was.

Ten tijde van de inval van Da'esh heerste grote paniek in heel Irak. Sommige vrienden en familieleden van verzoekende partij vluchtten naar Europa, andere naar de KAR.

Het klopt dat verzoekende partij voorheen al enkele malen naar de KAR was gereisd voor werk en voor medische verzorging. Dit wil echter niet zeggen dat de KAR een duurzaam vestigingsalternatief uitmaakte. Noch familie, noch vrienden beschikten daar immers over een woning. Pas na de oorlog, toen enkele familieleden naar die regio vluchtten, huurden zij in die regio een appartement (in Duhok).

Bovendien vereist de UNHCR dat een intern vluchtalternatief redelijk moet zijn (UNHCR, "Guidelines on International Protection nr. 4: 'Internal Flight or Relocation Alternative' within the context of article 1 (A) (2) of the 1951 Convention and/ or 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees", 23 July 2003, 2). Hierbij moet rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van de asielaanvrager en de situatie in het land van oorsprong (VLUCHTELINGENWERK VLAANDEREN, BCHV, CIRE, 60 jaar vluchtelingenverdrag Analyse van de Belgische praktijk en het internationale en Europese kader, 35-36). Het is op zijn minst opvallend te noemen dat het CGVS de KAR lijkt te bestempelen als een veilig alternatief. Het bezette gebied en Duhok liggen namelijk amper 150 km van elkaar. De vrees om als Yezidi ook daar te worden uitgemoord, was dan ook reëel.

Da'esh rukte snel op naar het noorden en dreigde de KAR binnen te vallen. Omwille van deze dreiging voerden de Verenigde Staten dan ook zware luchtaanvallen uit in de KAR.

De KAR was met andere woorden geen (redelijk) intern vluchtalternatief."

In een tweede onderdeel wijst verzoeker erop dat het CGVS een vluchtelingenstatus pas kan intrekken wanneer het persoonlijk gedrag van de vreemdeling erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Hij stelt:

"Het klopt dat verzoekende partij op 22 oktober 2019 is afgereisd naar Irak, om op 10 november 2019 naar België terug te keren.

Het CGVS ziet hierin een indicatie dat verzoekende partij actueel niet langer een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, en ziet hier bovendien een element in dat erop wijst dat er in hoofde van verzoekende partij ab initio geen sprake was van een dergelijke vrees.

Zoals verzoekende partij reeds in zijn interview aanhaalde, had hij een heel goede reden om naar Irak te reizen.

Verzoekende partij heeft namelijk zijn leven geriskeerd om zijn zwaar zieke moeder te gaan bezoeken.

Het medische attest (zie stuk 2) toont afdoende aan dat de moeder van verzoekende partij ernstige gezondheidsproblemen had. In het medische attest van Dokter A.J.H.(...) valt onder meer te lezen dat zijn moeder een hartinfarct heeft gehad.

Verzoekende partij heeft dan ook in paniek gehandeld en wou zijn moeder begrijpelijkerwijze zo snel mogelijk bezoeken."

Verder wijst verzoeker erop dat het gevaar voor Yezidi's allerm minst is geweest en citeert hij uit het rapport van UNITAD van 10 mei 2021.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht toe dat hij behoort tot de Yezidi-gemeenschap en benadrukt met verwijzing naar relevante landeninformatie dat Yezidi een bijzonder gevaar lopen in Irak.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Hij herhaalt dat hij behoort tot de Yezidi-gemeenschap en dat Yezidi een bijzonder gevaar lopen in Irak.

2.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij wijst erop dat hij een partner heeft met de Belgische nationaliteit en zij samen een kind hebben dat ook de Belgische nationaliteit bezit. Dat er een gezinsleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM kan volgens hem niet worden betwist.

Hij vervolgt:

"Verzoekende partij zal bij een terugkeer naar Irak geen enkel uitzicht hebben op wanneer zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging zou kunnen worden behandeld.

Daarnaast valt te vrezen dat de scheiding niet van tijdelijk aard zal zijn: het is zowel financieel als logistiek niet evident om van Irak naar Europa te reizen, zeker niet met de huidige COVID 19 pandemie.

Bovendien heeft de pandemie ook een wereldwijd effect op de openbare dienstverlening (en het openbare leven in het algemeen). Vele landen voeren op korte termijn 'lockdowns' in als de besmettingscijfers alarmerend hoog worden. Hierbij dient in het achterhoofd te worden gehouden dat de vaccinatie-

cijfers buiten Europa sterk achterop hinken. Door de lockdowns valt het openbare leven nagenoeg stil en wordt enkel de meest essentiële dienstverlening gegarandeerd.

Verzoekende partij loopt met andere woorden het risico om, zelfs al zou hij binnen relatief korte termijn zijn verblijf in België kunnen regulariseren, voor een lange tijd “gestrand” te zullen zijn in zijn land van herkomst.

In deze omstandigheden is er wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

Vooraf de onzekerheid en het gebrek aan perspectief omtrent de datum van mogelijk terugkeer naar België, na het regulariseren van zijn verblijf, doorstaat de nodige proportionaliteitstoets niet.”

2.5. Ter ondersteuning van het verzoekschrift wordt een deels ingescand medisch attest van 11 oktober 2019 bijgebracht (stuk 2).

3. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4. Beoordeling

4.1. In de bestreden beslissing wordt artikel 55/3/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag vermeld.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in :

(...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

4.2. In de bestreden beslissing stipt de commissaris-generaal vooreerst aan dat verzoeker de vluchtelingenstatus werd toegekend omdat een gegronde vrees voor vervolging op basis van zijn voorgehouden afkomst uit de Yezidi-gemeenschap in het dorp Bozan, provincie Nineveh (Centraal-Irak) geloofwaardig werd geacht en hij bovendien niet over een redelijk intern vluchtalternatief leek te beschikken.

4.3. Volgens de commissaris-generaal blijkt heden echter dat verzoeker deze vluchtelingenstatus heeft verkregen middels het achterhouden van essentiële informatie, met name bediende hij zich van een incorrecte weergave van de feiten en hield hij essentiële documenten achter, met name zijn paspoort, wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. Volgens de commissaris-generaal heeft verzoeker bij het doorlopen van de initiële asielprocedure geen zicht heeft geboden op zijn werkelijke levensomstandigheden en verblijfplaatsen voor zijn aankomst in België.

Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststelling dat (i) verzoeker zijn Iraaks paspoort in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming doelbewust heeft achtergehouden, mogelijk om de erin vervatte informatie (in- en uitreisstempels) te verbergen, (ii) uit het paspoort blijkt dat verzoeker bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn reisweg en vertrek uit Irak in 2015 en (iii) uit de nieuwe elementen blijkt dat verzoeker tijdens zijn asielprocedure geen correct zicht heeft geboden op zijn werkelijke banden met de Koerdisch Autonome Regio (hierna: de KAR).

Verzoeker slaagt er met het verweer in zijn verzoekschrift niet in om deze bevindingen, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, te ontkrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft, zoals hierna blijkt.

4.4. Verzoeker betoogt dat het gebrek aan informatie over zijn Iraaks paspoort alsook de tegenstrijdigheden over zijn reisweg en vertrek uit Irak in 2015 niet doorslaggevend waren daar ze enkel betrekking hebben op de omstandigheden van de vlucht en niet op het risico op vervolging en dus geen constitutief element hebben uitgemaakt bij de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker gaat er met dit verweer echter aan voorbij dat hem niet alleen wordt verweten zijn paspoort te hebben achtergehouden, maar ook – en vooral – dat uit de inhoud van dit paspoort is gebleken dat hij bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. Dit niet alleen over zijn reisweg en vlucht uit Irak in 2015, maar ook over zijn werkelijke levensomstandigheden en verblijfplaatsen voor zijn aankomst in België. Deze elementen waren alle wel degelijk doorslaggevend bij de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Het belang van de juiste toedracht over de plaatsen waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde en verbleef, alsook onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn land van herkomst verliet, kan immers niet genoeg worden benadrukt. Dit is niet alleen nodig om de plaats en de tijd te bepalen waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert, maar het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek naar een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief. Volgens artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

4.5. Wat betreft het achterhouden van zijn paspoort, betuigt verzoeker zijn spijt dat hij heeft geluisterd naar slecht advies van anderen om zijn paspoort niet af te geven. Deze spijtbetuinging biedt echter geen verschoning voor het achterwege laten van dergelijk essentieel document, noch voor het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn reisweg en vlucht uit Irak in 2015 en zijn werkelijke levensomstandigheden en verblijfplaatsen voor zijn aankomst in België.

Zo verklaarde verzoeker immers aanvankelijk zowel bij de DVZ als bij het CGVS dat hij zijn paspoort in augustus 2014 was kwijtgeraakt tijdens een chaotisch vertrek uit Bozan en dat zijn broer het hem in 2019 zou hebben opgestuurd (Vragenlijst DVZ, p. 10; NPO 18 februari 2016, p. 19; NPO 17 november 2020, p. 8), terwijl uit de stempels in het paspoort blijkt dat het paspoort in augustus 2015 nog steeds in zijn bezit was (AD CGVS, stuk 5, map met documenten, nr. 1). Bovendien blijkt dat verzoeker in het kader van de heroverweging van zijn vluchtelingenstatus eerst enkel kopieën van zijn paspoort meenam waarbij een aantal pagina's met stempels van de grensovergang tussen Irak en Turkije ontbraken. Pas wanneer uitdrukkelijk gevraagd, legt verzoeker het originele paspoort voor en geeft hij toe dat hij het paspoort al die tijd in zijn bezit had (NPO 23 juni 2021).

De Raad benadrukt dat op verzoeker een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn beschermingsverzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over het beschermingsverzoek. De medewerkingsplicht houdt in dat het aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Volgens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet omvatten deze elementen onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

4.6. Verzoekers spijt neemt verder niet weg dat de inhoud van het paspoort – ook al werd het paspoort uitgegeven in Nineveh, hetgeen staat dat hij alleszins oorspronkelijk afkomstig is uit de provincie Nineveh, gelegen in Centraal Irak – erop wijst dat hij reeds voor zijn aankomst in België duidelijk banden had met de KAR en regelmatig in de regio verbleef.

Zo blijkt uit het paspoort dat hij in 2013 legaal naar Turkije is gereisd en dit vanuit de KAR. In 2014 reisde hij vervolgens legaal via de KAR van en naar Jordanië. Vervolgens blijkt uit zijn paspoort en uit zijn verklaringen dat hij in augustus 2015, ook op legale wijze, via de grensovergang van Ibrahim Khalil de KAR heeft verlaten en naar Turkije is gereisd.

Met de repliek in het verzoekschrift dat hij inderdaad op 8 augustus 2015 op legale wijze de grens met Turkije heeft overgestoken, maar nadien op illegale wijze naar de KAR terugkeerde omdat zijn vader het veiliger vond om met meerdere mensen naar Europa te vluchten, komt verzoeker niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en slaagt hij er niet in anders te doen denken waar de commissaris-generaal terecht bemerkt dat hij dit, nog los van zijn herhaalde en doorgedreven pogingen tot misleiding, niet staat met enig tastbaar begin van bewijs en het derhalve niet meer dan een loutere bewering is.

Zoals de commissaris-generaal terecht aangeeft, impliceren de door verzoeker afgelegde reiswegen dat hij, niettegenstaande zijn oorspronkelijke afkomst uit de provincie Nineveh, vrij toegang had tot de KAR.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen in het kader van de heroverweging van zijn vluchtelingenstatus dat hij in weerwil van wat hij in de initiële asielpcedure liet optekenen, voor aankomst in België, zowel in Noord-Irak heeft gewerkt als er heeft verbleven. De commissaris-generaal stelt terdege: *“Wanneer u in het verleden gevraagd werd wat u van werk verricht had in Irak verklaarde u enkel werkzaam geweest te zijn in de bouw van kloosters in uw voorgehouden regio van herkomst, niet meer en niet minder (CGVS1, p. 10). Dit blijkt echter niet correct te zijn. Uit de persoonlijk onderhoud van 7 november 2020 en 23 juni 2021 blijkt u niet enkel ander jobs uitgeoefend te hebben, dit werk zou tevens plaatsgevonden hebben in Noord-Irak. Zo zou u volledige zomers lang, van juni tot augustus en soms tot september, gewerkt hebben als taxichauffeur en horecamedewerker in Sulaymania (CGVS2, p. 7 & CGVS3, p. 5). Tijdens deze periode verbleef u naar eigen zeggen in een hotel in Koerdistan, wat eerder opmerkelijk is. U verrichtte, wanneer er geen werk in het hotel was, ook werk als arbeider in Dohuk (CGVS3, p. 5). Ook verklaarde u normaal gezien uw studies economie aan te vatten in Dohuk. Deze zouden doorgaan in Mosul maar u wou liever gaan studeren in Dohuk daar de situatie voor yezidi's daar veiliger is. Uw studies gingen uiteindelijk niet door omwille van de inval van Daesh (CGVS3, p. 4). Verder verklaarde u in het kader van de heroverweging van de vluchtelingenstatus dat u vroeger met uw familie al meermaals naar Dohuk ging, naar eigen zeggen om er naar de markt te gaan, kleren te kopen of boodschappen te doen (CGVS2, p. 7 & CGVS3, p. 5). Daarnaast gingen u en uw familieleden ook voor uw moeder naar Dohuk, zij ging namelijk voor medische behandeling naar het ziekenhuis in Dohuk (CGVS2, p. 11). U verklaart dat uw verblijf en uw bezoeken aan Dohuk een evidentie waren, aangezien de grens tussen uw voorgehouden woonplaats en de KAR slechts een halfuur rijden was (CGVS2, p. 11). Dit toont onomstotelijk aan dat u niet enkel fysiek toegang had tot de KAR maar dat u er ook de mogelijkheid had op een langdurig verblijf, toegang tot de arbeidsmarkt, toegang tot onderwijs, en toegang tot medische zorg. De banden van u en uw familie met de KAR waren dus veel nauwer dan wat u tijdens uw asielpcedure liet uitschijnen.”*

Door het louter tegenspreken en bekritisieren van deze vaststellingen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die hier een ander licht op werpen. Verzoeker erkent in voorliggend verzoekschrift dat hij voorheen al enkele malen naar de KAR was gereisd voor werk en medische verzorging, maar betwist dat hieruit kan worden afgeleid dat de KAR een duurzaam vestigingsalternatief uitmaakte; noch familie noch vrienden beschikten daar immers over een woning.

In het kader van de heroverweging van de vluchtelingenstatus laat verzoeker echter iets anders optekenen waardoor blijkt dat hij tijdens zijn asielpcedure geen correct beeld heeft geschetst van zijn achtereenvolgende verblijfplaatsen en deze van zijn familieleden, nadat zij het dorp Bozan op 6 augustus 2014 waren ontvlucht voor de oprukkende Daesh.

Verzoeker verklaarde oorspronkelijk dat hij samen met zijn familie, na de vlucht uit het dorp Bozan, gedurende een maand in een bos bij Zawita in de provincie Dohuk verbleef, vervolgens in september 2014 naar een verlaten woning in Gersaaf verhuisde, om uiteindelijk in juni 2015 naar de ouderlijke woonst in Bozan terug te keren. Daar zou de familie nadien zijn blijven wonen (NPO 18 februari 2016, p. 8).

Heden verklaart verzoeker evenwel dat hij en zijn familie op 6 augustus 2014 zijn gevlucht naar de KAR en dat hij hier een jaar bleef voor zijn definitief vertrek uit Irak (NPO 23 juni 2021, p. 3, 5). Tijdens deze periode verbleef verzoeker in Zawita (gelegen in de provincie Dohuk, de KAR) en ging hij drie keer over en weer naar Ghersaaf, een klein dorp in de buurt van Dohuk gelegen in Koerdistan. Omdat zij een grote familie waren en de woonplaats in Zawita, dat ondertussen hun hoofdverblijfplaats was geworden, te klein was, moesten zij zich soms opsplitsen over een woning in Ghersaaf en een woning in Zawita (NPO 23 juni 2021, p. 6). Verzoekers ouders bleven na zijn vertrek nog een jaar in Zawita wonen alvorens definitief te verhuizen naar Dohuk, waar ze samen met zijn broer en zus een huurwoning betrekken (NPO 17 november 2020, p. 6; NPO 23 juni 2021, p. 3). Hij verklaart verder dat zijn ouders nooit meer terugkeerden naar Bozan, op occasionele bezoeken na. Hijzelf keerde na de inval van Daesh nooit meer terug naar Bozan (NPO 23 juni 2021, p. 5). Hij heeft verder nog een getrouwde zus die met haar gezin in de KAR verblijft alsook nog een oom en een tante die er wonen (NPO 17 november 2020, p. 7). Zijn familie is ook werkzaam in Koerdistan. Zo werkt zijn broer in restaurants en zijn schoonbroer, de man van zijn zus, werkt in de bouw. Zijn oom en tante hebben er ook werk (NPO 17 november 2020, p. 8).

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker en zijn familie reeds voor het indienen van zijn beschermingsverzoek in België hun leven in de KAR hadden uitgebouwd en dat zijn familieleden daar tot op heden, minstens zeven jaar na hun definitief vertrek uit Bozan, hun definitief verblijf hebben.

Verzoeker brengt verder geen elementen bij waaruit blijkt dat hij op het moment van zijn asielprocedure ten aanzien van de KAR een gegronde vrees voor vervolging diende te koesteren. De in het verzoekschrift opgetekende vrees om als Yezidi destijds ook in Dohuk te worden vermoord gezien zijn regio van herkomst, het door Daesh bezette gebied, en Dohuk niet ver van elkaar liggen, kan niet blijken uit zijn verklaringen nu hij zowel in Zawita als in Ghersaaf, duidelijk een veilig onderkomen had. Evenmin brengt verzoeker geobjectiveerde elementen bij die hierop wijzen. Het voorgaande wordt bevestigd door zijn persoonlijk gedrag, met name een terugkeer naar Dohuk nauwelijks enkele jaren na de toekenning van de vluchtelingenstatus, hetgeen niet wijst op een gegronde vrees voor vervolging als Yezidi in Dohuk, gelegen in de KAR.

4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekers vluchtelingenstatus destijds werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven en achtergehouden feiten en achtergehouden documenten inzake zijn reisweg en vlucht uit Irak in 2015 alsook zijn werkelijke levensomstandigheden en verblijfplaatsen voor zijn aankomst in België, allemaal elementen die doorslaggevend zijn geweest voor zijn erkenning als vluchteling.

Uit voorgaande bevindingen blijken er immers ernstige aanwijzingen dat verzoeker bij vertrek uit Irak in augustus 2015 over een duurzaam vestigingsalternatief in Dohuk, gelegen in de KAR, leek te beschikken.

Evenwel kan uit de bestreden beslissing niet afdoende blijken dat de commissaris-generaal, indien hij bij het behandelen van verzoekers beschermingsverzoek van 7 september 2015 op de hoogte zou zijn geweest van de verklaringen die verzoeker heden aflegt, toentertijd, gelet op de toenmalige landeninformatie en verzoekers individuele omstandigheden, de Koerdische Autonome Regio, in het bijzonder Dohuk, ook daadwerkelijk als een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief voor verzoeker, als Yezidi, zou hebben aangemerkt.

4.8. Wat er ook van zij, vooraleer over te gaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, moet worden onderzocht of er heden verder geen overtuigende elementen aanwezig zijn tot behoud van de vluchtelingenstatus.

De Raad beaamt dat verzoekers verklaring als zou het dorp Bozan, gelegen in provincie Nineveh, Centraal-Irak, zijn hoofdverblijfplaats geweest zijn tot de aanvallen van Daesh op 6 augustus 2014, niet wordt gestaafd met een tastbaar en overtuigend begin van bewijs.

De Raad kan ook begrijpen dat de commissaris-generaal enig voorbehoud plaatst bij verzoekers verklaringen nu blijkt dat hij herhaaldelijk het CGVS trachtte te misleiden en doorheen de verschillende procedures zijn verklaringen aanpast naargelang de informatie waarmee hij wordt geconfronteerd.

Evenwel ligt er een origineel paspoort voor dat werd uitgegeven in Nineveh op 7 februari 2013; iets meer dan een jaar voor de verovering van Mosul door Daesh en het oprukken ervan richting Sinjar en de Nineveh-vlakte. Tevens werd in het kader van verzoeker oorspronkelijke beschermingsverzoek een uitvoerige "herkomstcheck" uitgevoerd (NPO 18 februari 2016, p. 10-12) naar zijn achtergrond als Yezidi

en zijn regio van herkomst. Ten slotte legde verzoeker uitgebreide en doorleefde verklaringen af over hoe op 3 augustus 2014 Daesh binnen viel in Sinjar (provincie Nineveh, Centraal-Irak), er een algemene sfeer van paniek heerste en mensen uit de regio massaal richting de noordelijke bergen vluchtten alsook over hoe op 6 augustus Daesh vanuit Mosul (provincie Nineveh, Centraal-Irak) richting Tel Kaif en Tel Usqif (provincie Nineveh, Centraal-Irak) oprukte, dit op 15 minuten van het dorp Bozan. Deze steden werden diezelfde dag ingenomen als waarop verzoeker samen met zijn familie en andere inwoners uit het dorp zou hebben besloten om het dorp te ontvluchten.

In deze stand van zaken neemt de Raad dan ook aan dat verzoeker tot 6 augustus 2014 in het dorp Bozan verbleef en dat dit dan ook als zijn regio van herkomst moet worden beschouwd.

Het gegeven dat heden blijkt dat verzoeker feiten en documenten heeft achtergehouden inzake zijn reisweg en vlucht uit Irak in 2015 alsook zijn werkelijke levensomstandigheden en verblijfplaatsen voor zijn aankomst in België in 2015, is zonder bijkomende bevraging of onderzoek niet voldoende om zijn herkomst als Yezidi uit het dorp Bozan in de provincie Nineveh voor 6 augustus 2014 geheel niet aannemelijk te achten. Evenmin is het voldoende om aan te nemen dat de KAR, met name Dohuk, reeds voor 6 augustus 2014 in wezen verzoekers regio van recent verblijf uitmaakte.

Het gegeven dat verzoeker na zijn vlucht uit Bozan daarna een jaar zou hebben verbleven in Dohuk, gelegen in de KAR, kan niet zomaar worden aangewend om de KAR vervolgens als een regio van recent verblijf te beschouwen.

De Raad herinnert er trouwens aan dat de verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, niet inhoudt dat verzoeker het bewijs moet leveren *“recent en rechtstreeks”* uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in een lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient; bovendien vormen eerdere verblijfplaatsen niet steeds noodzakelijk de werkelijke regio van herkomst.

In deze stand van zaken kan niet voorbij worden gegaan aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de onderliggende reden voor zijn verblijf in Dohuk, met name zijn vlucht als Yezidi uit het dorp Bozan voor de oprukkende Daesh. Verder kan hoogstens worden aangenomen dat verzoeker aldaar verbleef als intern ontheemde en niet als het gevolg van een gewone verhuis zonder meer. Dohuk, gelegen in de KAR, kan in casu dan ook niet worden beschouwd als verzoekers regio van herkomst, doch wel het dorp Bozan in de provincie Nineveh.

Er liggen voor de Raad actueel niet voldoende elementen voor om verzoekers vrees voor vervolging als Yezidi uit het dorp Bozan in de provincie Nineveh niet langer geloofwaardig en gegrond te achten, te meer daar uit voorliggende landeninformatie blijkt dat Yezidi's nood kunnen hebben aan internationale bescherming, afhankelijk van hun individuele omstandigheden. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van zijn Yezidische geloofsovertuiging, moet rekening worden gehouden met risicoverhogende omstandigheden. Dit wordt bevestigd in de EASO *“Country Guidance: Iraq”* van januari 2021 waar op basis van objectieve landeninformatie wordt gesteld: *“Not all individuals under this profile would face the level of risk required to establish a well-founded fear of persecution. The individual assessment of whether or not there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: area of origin (e.g. Yezidi in areas where ISIL continues to operate), (lack of) identity documents, gender, etc.”* (p. 88-89). In casu blijkt dat Yezidi's vooral in de provincie Nineveh grote risico's lopen om slachtoffer te worden van vervolging.

4.9. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoeker heden nog daadwerkelijk over een intern vluchtalternatief in de KAR beschikt. Gezien de vaststellingen in het kader van de heroverwegingen van zijn vluchtelingenstatus, besluit de Raad dat dit intern vluchtalternatief moet worden onderzocht ten aanzien van de provincie Dohuk, gelegen in de KAR.

Uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien een verzoeker (1) in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging heeft of er geen reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade, (2) de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en (3) redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich er vestigt.

Het intern vluchtalternatief moet zowel toegankelijk, veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vluchtalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker. De bewijslast ligt hier bij de verwerende partij.

4.10. Om aan te nemen dat een bepaald deel van het land van herkomst kan gelden als een intern vluchtalternatief, moet vooreerst worden vastgesteld dat de betrokken verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Dit laatste houdt in dat een verzoeker dat deel van het land wettelijk kan binnenkomen en daar wettelijk en duurzaam kan blijven, d.i. zich vestigen (zie in deze zin UNHCR “*Guidelines on International Protection: “Internal Flight or Relocation Alternative” within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*” van 23 juli 2003, punt 12).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de commissaris-generaal recente informatie heeft geraadpleegd over de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden voor de provincie Dohuk ten aanzien van Yezidi; evenmin blijkt dat verzoeker hierover werd bevroegd. In de bestreden beslissing wordt middels een hyperlink verwezen naar het EASO “*COI Report: Iraq – Internal mobility*” van 5 februari 2019 dat landeninformatie bevat over de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden voor de provincie Dohuk ten aanzien van Yezidi, doch de Raad acht dit geen actuele en objectieve landeninformatie nu deze gebaseerd is op een UNHCR document getiteld “*Iraq: Relevant COI for Assessments on the Availability of an Internal Flight or Relocation Alternative (IFA/IRA): Ability of Persons Originating from (Previously or Currently) ISIS-Held or Conflict Areas to Legally Access and Remain in Proposed Areas of Relocation*” dat reeds dateert van 12 april 2017.

Gelet op het ontbreken van actuele informatie en gezien de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting, kan de Raad in deze omstandigheden niet zelf nagaan of verzoeker, als Yezidi afkomstig uit de provincie Nineveh, zich in Dohuk, gelegen in de KAR, op wettige en permanente wijze kan vestigen. Dat verzoeker via Erbil de KAR is binnengekomen en zich vervolgens naar Dohuk heeft begeven en daar van 22 oktober 2019 tot 10 november 2019 heeft verbleven, toont enkel aan dat hij de KAR kan binnenkomen en er een korte tijd kan verblijven, maar niet dat hij daar duurzaam kan verblijven, d.i. zich vestigen.

4.11. Tevens moet de redelijkheid van een intern vluchtalternatief in Dohuk nader worden bekeken. Vooreerst wijst de Raad erop dat een intern vluchtalternatief redelijk is wanneer wordt voldaan aan een aantal basisbehoeften zoals huisvesting, voedselzekerheid, drinkbaar water, sanitair en basisgezondheidszorg. Er moet dan ook gepaste aandacht worden gegeven aan de mogelijkheden voor een verzoeker om te voorzien in zijn levensonderhoud en basisbehoeften. Hierbij moet rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker zoals diens leeftijd, geslacht, religie, herkomst, sociale achtergrond, scholing, gezondheid, tewerkstelling, familiale en sociale banden, enz. Deze individuele omstandigheden zijn bepalend voor de mate waarin een verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vluchtalternatief.

In de UNHCR “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*” van mei 2019, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, kan worden gelezen dat UNHCR, gelet op de huidige humanitaire situatie in de KAR, een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet redelijk acht (p.126). UNHCR verwijst in deze naar de beperkte absorptiecapaciteit in de KAR gelet op het hoge aantal intern ontheemden dat reeds aanwezig is in de regio, de verslechterde socio-economische omstandigheden, de toenemende armoede en de beperkte humanitaire bijstand. Intern ontheemden hebben het moeilijk om tewerkstelling te vinden. Velen vinden enkel tijdelijk werk en hebben daardoor geen regelmatig inkomen dat hen toelaat de kosten van hun basisnoden te dekken. Sociale netwerken en nepotisme blijven belangrijke elementen om tewerkstelling in de KAR te bemachtigen. De onmogelijkheid om zelf in eigen levensonderhoud te kunnen voorzien, bijvoorbeeld door tewerkstelling, mondt vaak uit in moeilijkheden om toegang te krijgen tot voedsel, gezondheidszorg en huisvesting (p. 122-126).

Een uitzondering op het UNHCR-standpunt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet redelijk is in de KAR, vormen verzoekers voor wie op basis van hun individuele omstandigheden kan worden vastgesteld dat zij toegang hebben tot passende huisvesting, drinkbaar water, sanitair en basisgezondheidszorg en mogelijkheden tot levensonderhoud om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien dan wel bewezen en duurzame steun inzake levensonderhoud (p. 126).

De EASO Guidance Note van januari 2021, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en die is gebaseerd op objectieve landeninformatie, doet geen uitspraak over de beschikbaarheid van een intern vluchtalternatief in de gehele KAR maar beperkt zich tot een bespreking van een intern vluchtalternatief in de stad Erbil, gelegen in de provincie Erbil van de KAR (p. 169-175).

Volgens de EASO Guidance Note kan, rekening houdend met de etnisch-religieuze achtergrond van de verzoeker, worden aangenomen dat een intern vluchtalternatief in Erbil redelijk zou zijn voor alleenstaande gezonde jongemannen alsook gehuwde koppels zonder kinderen, die identiteitsdocu-

menten bezitten en geen bijkomende kwetsbaarheden vertonen, en dit zelfs bij afwezigheid van een ondersteunend netwerk. Ook in geval van gezinnen met kinderen kan een intern vluchtalternatief in Erbil redelijk zijn, zelfs zonder ondersteunend netwerk, indien het belang van het kind zorgvuldig is beoordeeld.

Evenwel, zoals in de Guidance Note wordt bemerkt, kunnen bijkomende individuele omstandigheden relevant zijn voor de beoordeling van de redelijkheid van het intern vluchtalternatief. In deze kan geen abstractie worden gemaakt van de etnisch-religieuze achtergrond van verzoeker, te meer daar uit landeninformatie blijkt dat Yezidi's die in de KAR verblijven achtergesteld blijven wegens een lage scholing, gebrek aan werkervaring buiten de bouw en de landbouw, discriminatie alsook wijdverspreid nepotisme en patronaat. Het gebrek aan werk en beperkte economische mogelijkheden resulteren in moeilijkheden wat betreft toegang tot voedsel, gezondheidsvoorzieningen, huisvesting en onderwijs (zie EASO "*Country Guidance: Iraq*" van januari 2021, p. 89)

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal bovenstaande landenanalyses niet in zijn beslissing heeft betrokken noch enige actuele landeninformatie over de socio-economische omstandigheden van Yezidi in Dohuk, gelegen in de KAR. Evenmin werd verzoeker in het licht van de beschikbare informatie nader bevroegd over zijn huidige mogelijkheden in Dohuk om te voldoen aan zijn basisbehoeften. Niettemin blijkt uit zijn verklaringen dat zijn familieleden, hoewel het merendeel werkt, moeilijk rondkomen in Dohuk en dat verzoeker en zijn zus in Duitsland daarom regelmatig geld naar hun ouders sturen (NPO 17 november 2020, p. 6-8).

4.12. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat een nader onderzoek naar de actuele toegankelijkheid en redelijkheid voor verzoeker van een intern vestigingsalternatief in Dohuk, gelegen in de KAR, zich opdringt. Uit wat voorafgaat blijkt dat er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker bij vertrek uit Irak in augustus 2015 over een duurzaam intern vestigingsalternatief in Dohuk, gelegen in de KAR, leek te beschikken, doch er werd niet nagegaan of dit intern vestigingsalternatief heden nog daadwerkelijk voor hem beschikbaar is.

Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg wordt de bestreden beslissing vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 augustus 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES